

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมของเราเนาะ เราฟังธรรมของเราเพื่อสติปัญญาของเรา เพื่อความมั่นคงของชีวิตนะ เพื่อความมั่นคงของชีวิต เราเกิดมา เกิดมาพบในหลวง เวลาในหลวงท่านพูด จะทำให้ทุกคนเป็นคนดีไปไม่ได้หรอก ทำให้ทุกคนเป็นคนดีไปไม่ได้ แต่ต้องให้คนดีปกครองคนไม่ดีไง

นี่ก็เหมือนกัน เวลาท่านเสียไป ด้วยคุณงามความดีของท่าน ทั้งประเทศนะ ทั้งประเทศยอมรับทั้งนั้นนะ ทั่วโลกด้วย แต่มันก็มีคนเห็นแย้งอยู่เป็นเรื่องธรรมดา ไอ้คนเห็นแย้งอยู่ จะให้ทุกคนคิดเหมือนกันมันเป็นไปได้ในโลกละ มันเป็นไปได้ในโลกละเพราะอะไร เพราะกรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน คนทำเวรทำกรรมกันมา คนมันสร้างเวรสร้างกรรมมาอย่างนั้นแล้วจะให้มาลบล้างไปว่าฉันสะอาดบริสุทธิ์ มันเป็นไปได้หรอก ในเมื่อเรื่องกรรมมันสร้างกรรมมาอย่างนั้นมันก็มีความเห็นอย่างนั้น แต่กระแสน้ำมันแรง พอกระแสน้ำมันแรง เขาก็ทำเคลื่อนไปอย่างนั้นนะ

แต่ความจริงแล้วเรื่องของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศน์สอนเราๆ ท่านบอกไม่ได้ว่าใครสักคนหนึ่งเลย ท่านเมตตาสัตว์นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาหรือสัตว์ขนสัตว์ แต่เวลาหลวงตาท่านเทศน์ว่า การ ท่านบอกว่าชี้ไปกิเลสของคนๆ ท่านชี้เรื่องกิเลสของคน กิเลสตัณหาความทะยานอยากในหัวใจนั้นนะ เหรียญมันมีสองด้านทั้งนั้นนะ ทุกคนก็ปรารถนาดีๆ

คนเราเพราะมันมีอำนาจาสนา มันเกิดเป็นคนๆ แต่เกิดเป็นคนแล้ว โดยอวิชา โดยความไม่รู้ในหัวใจมันมีอยู่ทั้งนั้นนะ ความมีอยู่ในนั้น ความมีอยู่ในนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นั้นๆ เวลาสอนที่นั้นขึ้นมา ทุกคนปรารถนามาสร้างคุณงามความดี ปรารถนามาสร้างคุณงามความดี ความดีของใครละ

ความดีของเขานะ คุณี ความดีของโลกเขา เวลาอัตคัดขาดแคลน เขาอ้างว่าสิ่งนั้นมันเป็น
ความจำเป็น เพราะความจำเป็น ทำอะไรก็ได้ๆ พอทำอะไรก็ได้ มันสร้างเวรสร้างกรรมไปทั้งนั้น
นะ

แต่เวลาคนนะ คุณี คุณพระโพธิสัตว์ๆ สิ ท่านสละชีวิตๆ ของท่าน ท่านไม่อ้างถึงความยาก
คิมิจนเลย ท่านไม่อ้างความยากคิมิจนนะ ท่านอ้างศีลอ้างธรรม อ้างคุณงามความดี ผิดหรือถูกๆ
ท่านทำความดีของท่านทั้งนั้น ท่านไม่ทำความผิดพลาดไป มันจะทุกข์จนเจ็บใจขนาดไหนมันก็
ต้องยอมทน

คุณี ในปัญหาของเซน เขาเจาะภูเขา ๓๐ ปีกว่าจะทะลุนะ ด้วยสิ่ว ด้วยค้อนนั้นนะ เขาเจาะ
ของเขาไป เจาะไปเพื่ออะไร เพื่อพอทะลุไปแล้ว เสร็จแล้วเขาจะมาเพื่อมาล้างเวรล้างกรรมต่อ
กัน เพราะเขามีปัญหามาต่อกัน ซามูไร สู้ตายแล้วมานั่งเจาะ เคาะๆ ภูเขา นั้นนะ ๓๐ ปี พอมัน
ทะลุไปแล้ว เลิกกัน ด้วยความ ๓๐ ปี ด้วยทำอยู่ด้วยกัน มันคนดีทั้งนั้นนะ ที่เขาทำด้วยความแค้น
ฝังใจๆ ความแค้นก็ความแค้น แต่ความคลุกคลีกัน ความเกลียดปัญหากัน ๓๐ ปี เลิกกันได้ กว่า
จะเลิกกันได้ นั้นพูดถึงปัญหาเซนๆ นะ

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่มีมันเป็นปัญหาๆ ปัญหา ถ้าเป็นจริงมันก็เป็นจริง แต่ของเรา เอาของ
เรา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มันเป็นการยืนยันนะ ทำดีต้องได้ดี แต่คุณงามความดีมันดีของใครๆ ถ้า
ดีของเรา ดีทางโลก คนขยันหมั่นเพียรดีทางโลกมา คนที่ดีทางโลก ถ้าบวชมาเป็นพระ คนเป็น
พระที่ดี แล้วเป็นพระที่ดี เป็นผู้ที่ปฏิบัติที่ดี

ถ้าทางโลกเหลวไหลๆ เหลวไหลได้คิดหรือไม่ได้คิด ถ้าเหลวไหลได้คิดนะ บวชเป็น
พระก็ยังดีอยู่ แต่ถ้าเหลวไหลไม่ได้คิดมาบวชเป็นพระ อยู่ทางโลก ทางโลกเป็นคนที่ไม่ดี บวช
เป็นพระก็เป็นพระที่ไม่ดี พระที่ไม่ดีมันพระอย่างไรพระที่ไม่ดีละ พระไม่ดีก็พระเห็นแก่ตัว พระ
เอาแต่ใจ เพราะเรามา เรามายับยั้งชั่งใจ

คุณีคุณว้ต๊วๆ เครื่องขัดเกลากิเลสๆ การขัดเกลากิเลสมันจะได้สิ่งใดมันไม่สมความ
ปรารถนา ความสมความปรารถนา ถ้าไม่ได้สมความปรารถนา ถ้าคนมันเห็นแก่ตัว ยิ่งไม่สม
ความปรารถนาก็ยังมีความกดดันในหัวใจของตน

แต่ถ้าเป็นคนที่มีธรรมๆ ในสมัยพุทธกาลมันมีพระฉัพพัคคีย์ๆ เวลานิมนต์ไปไหน พระมัคคุเทศก์จัดไป เวลาเป็นคิวของเขา เขาไปได้แต่คนทุกซ์คนจน คนทุกซ์คนจนมันก็เป็นข้าวกับน้ำผักดองๆ ก็หาว่าพระมัคคุเทศก์เป็นคนก่ลั่นแกล้ง นี่คิดเอาเองๆ ใจ เพราะเวลาสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจๆ เวลาครูบาอาจารย์ท่านไป โอ๊ย! บ้านมันมีศรีสุขๆ ก็หาว่ามัคคุเทศก์เขาก่ลั่นแกล้ง

เวลาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่หล้า หลวงปู่หล้าท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น บิณฑบาตได้สิ่งใดมาแล้วถูกใจ โยนเข้าป่า

เราได้มาในบาตร มันเป็นเลี้ยงชีพโดยชอบ สัมมาอาชีพะชอบธรรมถูกต้องดีงามทั้งนี้เลย แต่ท่านได้มามันตรงกับธาตุตรงกับชั้นธนะ ท่านจับมันโยนเข้าป่าๆ ทั้งๆ ที่มันอึดคักขาดแคลนนะ เวลาอึดคักขาดแคลน ท่านทำตัวของท่าน ทำตัวของท่านอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะไม่ให้กิเลสมันฟูขึ้นมาใจ ถ้ามันชอบใจแล้วมันก็จะชอบใจของมันไป พอชอบใจของมัน ฉันทันทีพอใจ พอภาวนาก็ไม่ได้ตั้งใจ

ถ้าคนมีสติปัญญาเขาตั้งต้นตั้งแต่นั้น เขาตั้งต้นตั้งแต่จิตใจกิเลสๆ ขัดใจกิเลสขัดใจเรานี้แหละ แต่ไอ้ฉัพพัคคีย์ๆ อยากรู้ อยากดี อยากรู้ให้สมความปรารถนา แล้วเวลาคนอื่นเขาจัดให้ๆ ก็ไปโทษเขาๆ

ถ้าคนมีสติปัญญามันคิดได้อย่างนี้ ถ้ามีสติปัญญา ถ้าเป็นพระ เป็นพระที่ดี เป็นพระที่ดีเพราะอะไร เพราะพระที่ดีจะมาควบคุมกิเลสของตน มาควบคุมกิเลสของตน มาค้นคว้าหากิเลสของตน ได้สิ่งใดมาด้วยความถูกต้องชอบธรรม เขวี้ยงเข้าป่า แล้วไปได้อะไร ได้สิ่งที่ไม่ชอบเอ็งกินอย่างนี้ เออ! เอ็งฉันอย่างนี้ ฉันทันที พอฉันอย่างนี้มันก็ฉันได้เล็กๆ น้อยๆ การฉันเล็กๆ น้อยๆ ขึ้นไป มันขัดใจกิเลสทั้งนั้นนะ

พอมันขัดใจกิเลส พอเข้าทางจงกรมมันก็เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เราก็เป็น เราก็เคยทำ พอเคยทำมันพูดได้ใจ พอพูดได้เพราะอะไร เพราะเวลาฉันมันก็มีสติปัญญา มันก็ทำทันมันนะ เวลาฉันเสร็จแล้วไปเดินจงกรม เดินไปก็คิดไปนะ เสียตายอันนั้น เสียตายอันนี้ มันจะไปเสียตายย้อนหลังอีกนะ กิเลสมันจะตามไปในทางจงกรม มันจะตามเข้าไปในการนั่งสมาธิภาวนาอยู่นั่นนะ

แต่ถ้าเรามีสติปัญญา เราอริยประเพณี ประเพณีของพระอริยเจ้า เราเป็นปุถุชน เราคนเป็นคนหนา เราทำสิ่งใดไม่ได้ อริยประเพณี ชูดวงกวัตรต่างๆ เป็นอริยประเพณี ประเพณีของพระอริยเจ้า ทั้งๆ ที่เราปุถุชน เราไม่ได้สิ่งใด แต่ประเพณีพระอริยเจ้าท่านทำสิ่งนั้น มันเป็นประโยชน์ๆ แล้วเราทำแล้วทำไมมันเป็นทุกข์ล่ะ เวลาทำไปแล้วมันยังทำไมมาตอกย้ำ มาย้ำคิดอยู่นี่ล่ะ ของมันผ่านไปแล้วตั้งแต่ตอนเช้า ไอ้นี้จะบายจะคำอยู่แล้วมันยังวางไม่ได้ มันยังคิดไม่ได้ ไอ้ของกินก็ไม่ได้กิน โยนทิ้งไปแล้ว แต่มันยังเสียดายๆ อยู่ นั่นนะ ไปเสียดายก็เอามาไม่ได้อยู่แล้ว เอามาไม่ได้เพราะมันไม่ใช่กาลไม่ใช่เวลาแล้ว ไอ้มันช่วงบายช่วงเย็นแล้ว มันมันอะไรไม่ได้อีกแล้วแหละ แต่กิเลสมันก็ยังไปเอามาอุ่นกิน มันก็ยังมาเผาเลนกิเลส

นี่ไง เวลาเราทำแล้วเราทำด้วยอริยประเพณี ถ้าอริยประเพณีก็เอาประเพณีของพระอริยเจ้าบังคับขู่เชิญเรา บังคับขู่เชิญกิเลสตัดทอนความทะยานอยาก บังคับให้อยู่ในร่องในรอย แต่เวลาทำได้ มีสติปัญญา มันยังมีสติอยู่ ยับยังอยู่ ทำได้ ทำได้ก็ยังมี ความภูมิใจ แต่พอผ่านไปแล้วก็ยังไปทบทวนๆ ไปคิดอยู่

ถ้าเป็นพระที่ดีๆ พระที่ดีเราต้องมีสติปัญญา ทั้งๆ ที่เราอยู่ในศีลในธรรม ครอบาอาจารย์ท่านบอกไว้ พระเราต้องมีศีลมีธรรมเป็นสมบัติฯ ถ้ามีศีลมีธรรมเป็นสมบัติของเรา ศีลธรรมอยู่ที่ไหนล่ะ

นี่ไง เวลาใจมันได้ศีลได้ธรรม ได้ธรรมคือสติธรรม ปัญญาธรรม พอมีปัญญาธรรม มันได้ค้ำกินปัญญาอันนั้น มันได้สารอกมันได้คายออกไป สิ่งที่เป็นวิตกกังวลมันได้วางไว้ มันภูมิใจๆ มันกินธรรมๆ ใจ หัวใจมันเป็นธรรมๆ นะ มันจะมีศีลมีธรรมเป็นสมบัติ มีสติมีปัญญาเป็นสมบัติของใจ ถ้าเป็นสมบัติของใจ มันยับยั้งใจได้ มันแยกแยะได้ อะไรควรไม่ควร มันวางของมันได้ มันวางของมันจากข้างนอก เห็นไหม แล้วสิ่งนี้มันก็เกิดดับ คำว่า “เกิดดับ” เดียวก็มาอีก

ไอ้สิ่งที่ผลกระทบ आयตนะกระทบรูป รส กลิ่น เสียงภายนอก มันก็คิดของมัน เวลาที่มีสติปัญญาแล้ว ทีนี้ไม่ต้องอาศัยรูป รส กลิ่น เสียงแล้ว มันคิดเองเลย จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส ทั้งๆ ที่มันส่องใส มันก็เศร้าหมอง มันส่องใสขนาดไหน มันทำสมาธิได้อย่างไรมันก็เสื่อมทั้งนั้นนะ

คำว่า “เสื่อม” มันก็ต้องพยายามของเราไง ถ้าเรามีสติมีปัญญาของเรา เราชักษาของเรา ถ้าจิตใจมันดี มีสติปัญญา มันยับยั้งชั่งใจได้ มันมีความสุขของมัน มันยังพออยู่พออาศัย แต่เวลากิเลสมันโหมใส่มา มันมีแต่ความทุกข์ความร้อนทั้งนั้นนะ ถ้ามีความทุกข์ความร้อนขึ้นมาแล้วจะเอาอะไรไปสู้กับมันล่ะ นี่ไง ธรรมโอสถๆ ใจ สติ สมาธิ ปัญญา ธรรมโอสถที่จะดับกิเลส ดับความเร่าร้อนในใจของตน ถ้าดับความเร่าร้อนในใจของตน เราทำของเราอย่างนี้

ในหลวงท่านสอนไว้ ทำให้ทุกคนเป็นคนดีไม่ได้หมดหรอก แต่เวลาปกครองก็ต้องเอาคนดีปกครองคนชั่ว

จิตใจของเราๆ ต้องมีศีลมีธรรมมาปกครองมันไง ถ้าเรามีสติปัญญาขึ้นมา เราจะมีศีลมีธรรมของเรา เรามีสมบัติของเราไง เรามีธรรมโอสถดับไฟในใจของตน ดับไฟในใจของตน ให้คนดีมันปกครอง ให้ศีลให้ธรรมมันปกครอง อย่าให้กิเลสมันปกครอง ถ้ากิเลสมันปกครอง มันมีแต่ความเร่าร้อน มันมีแต่ความน้อยเนื้อต่ำใจทั้งนั้นนะ เวลาคนอื่นเขาบวชมาเขาได้ดิบได้ดีไปทั้งนั้น ไอ้เราบวชมาแล้วมาทุกข์มายากของเรานะ

มันทุกข์มันยากที่ไหน มันบิณฑบาตมาเหมือนกัน อาหารนี้ได้มาเหมือนกันหมดเลยเหมือนกันหมดเพราะอะไร เพราะเขาใส่มาด้วยกันไง ชันก็ขันใบนั้น ไอ้พระก็ไปด้วยกัน ๒ องค์ ๓ องค์ ก็ไปด้วยกันนั้นนะ มันก็ไอ้ข้าวขันนั้น มันก็ไอ้กับข้าวขันนั้น แล้วทำไมมันมาทุกข์มาร้อนล่ะ ทำไมมันมาคิดน้อยเนื้อต่ำใจล่ะ “เราไม่ได้เหมือนเขา เขาได้ดิบได้ดี เราไม่ได้ดิบได้ดี”

เขาได้ดิบได้ดีเพราะเขามีศีลมีธรรม เขาได้ดิบได้ดีเพราะเขามีสติปัญญาของเขา เขามีสติปัญญาของเขา ของนี้ได้มาเหมือนกัน แต่เขาชื่นชมของเขา เขาเห็น เห็นใหม่ ทุกตะเข้ใจเป็นคนทุกข์คนจน ใส่บาตร ไม่มีปัญญาจะใส่บาตร ใส่บาตรก็ได้แต่ข้าวเปล่าๆ เสร็จแล้วอยากบวชมาก อยากศึกษามาก ไปขอบวชกับใคร ใครก็ไม่ให้บวช เพราะมันไม่มีบริวาร ๘

สุดท้ายแล้วเขาร่ำลือถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประชุมสงฆ์เลย “ทุกตะเข้ใจนี้มีคุณกับใครบ้าง”

พระสารีบุตรยกมือเลย

“มีบุญคุณอะไร”

“เคยใส่บาตรข้าพเจ้าทัพพีหนึ่งพระเจ้าค่ะ”

นี่ไง “อย่างนั้นสารีบุตร เธอเอาบวชๆ”

เวลาบวชขึ้นไปแล้วตั้งสอนๆ จนสำเร็จเป็นพระอรหันต์นะ

ถ้าคนมีศีลมีธรรมในหัวใจมันเป็นประโยชน์ มันไม่ทุกข์ไม่ร้อน มันไม่มีความเสียใจ ไอ้ทุกข์ไอ้ร้อน ไอ้ความเสียใจ ใครร้อน ใครมันเร้าร้อนกับเรา คนใส่บาตรเขาเอาบุญของเขา เขาปรารถนาบุญกุศลของเขา เขาได้ใส่บาตรไปแล้วเขาก็กวตุน้ำอุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวรของเขา เขาก็มีความสุขของเขาไปแล้ว ทุกคนเขาทำสิ่งใดแล้วเขาก็มีความรื่นเริงไปแล้ว ไอ้มีเราอยู่คนเดียวนี้ บิณฑบาตเขามาแล้วก็ยังมาวิตกวิจารณ์อยู่นี้ มาคิดอยู่นี้ ไอ้คนอื่นเขามีความสุขไปหมดแล้ว ไอ้เราได้ของเขามา ไอ้เรามาพิจารณาอาหารแล้วเราก็นั่งของเรา มันก็ควรจะมีความสุขกับเรา มันก็ควรจะมีร่างกายของเรา มาให้กิเลสมันเผาอยู่นี้ พอกิเลสมันเผาอยู่นี้มันเป็นอย่างไรละ นี่คนไม่ตีปกครอง มารมันปกครอง มารมันขย้ำหัวใจ

ในโลกนี้ทำให้คนตีไปหมด เป็นไปไม่ได้ ในหัวใจของสัตว์โลกก็เหมือนกัน มันมีดีมีชั่ว อยู่ปนกันในหัวใจนั้นนะ มันมีดี ดีก็สังฆกรรม ดีก็อำนาจวาสนาบารมี บารมีของคนใด ถ้าใครมีอำนาจวาสนาบารมี มันจะมีสติขยับยั้งได้ มันยังคิดได้ แต่ถ้าคนอำนาจวาสนาบารมีอ่อนแอ เขามีความสุขกันไปหมดแล้ว เขาทำงานเสร็จแล้ว เขาก็เก็บล้างกันไป เขาไปมีความรื่นเริง ไอ้เรายังอมทุกข์อยู่นี้ อมทุกข์อยู่นี้เพราะอะไรละ อมทุกข์อยู่นี้เพราะเราไม่มีศีลมีธรรมในหัวใจไง เราไปคิดเองใจ ทั้งๆ ที่ของก็เหมือนกัน สังคมสังคมเดียวกัน มาจากไหนก็แล้วแต่ เวลาบวชในพระพุทธศาสนาแล้วเป็นนกกพิราบขาวเหมือนกัน

นี่ก็เหมือนกัน มาจะทุกข์จนเข็ญใจ กุฎุมพี ยากดีมีเงิน บวชเป็นพระแล้วก็ไปเป็นพระ ถ้าเป็นพระแล้ว ถ้ามันมีศีลมีธรรมก็เสมอกัน เราเสมอกันด้วยศีล ศีล ๒๒๗ เหมือนกัน มีอุปัชฌาย์อาจารย์เหมือนกัน แต่อุปัชฌาย์อาจารย์ดีหรือไม่ดีนั่นก็วาสนาของคน อยู่ที่คนคัดเลือก อยู่ที่กาลเทศะ ถ้ากาลเทศะที่ดี เราก็ได้สิ่งที่ดีมา ถ้ากาลเทศะของเราไปเจอเอง ถ้าเราไม่มีสติปัญญาเราก็แยกแยะไม่ได้ เพราะมันอยู่คนละสังคมไป นี่ผลของวิญญู

ผลของวิญญูคือการเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูที่เราไปเจอในสังคมอย่างนั้น เราไปเจอสังคมอย่างนั้น เราไปเจออุปสรรคอย่างนั้น มันเป็นผลของวิญญู มันบังเอิญพอดี ธรรมจัดสรร

กรรมจัดสรร จัดสรรมา ถ้ามีสติปัญญา เขาคัดแยกได้ เขาต้องแก้ไขของเขาได้ ต้องเอาตัวรอดให้ได้ไง ถ้าเอาตัวรอดได้ มันทำของมันได้ ถ้ามีอำนาจวาสนานะ เราก็ทำของเรา

วาสนาของคนมันสร้างมาๆ ไม่เหมือนกัน ถ้าสร้างมาไม่เหมือนกัน ผลของวิญญูะ เราเกิดมาร่วมกัน เราเกิดมาพบกัน ฟังธรรมๆ ฟังธรรมให้เป็นปัจจุบัน ปัจจุบันก็คิดอย่างนี้ พิจารณาอย่างนี้ เหมือนกัน เหมือนกัน แล้วมันจะเหมือนกันแล้วมันจะมีคุณภาพที่ใจ ถ้าใจมีสติมีปัญญา มันยังคิดได้ มันมีปัญญา มันพาชีวิตเราให้ไปหลีกเร้นความทุกข์ความยาก หลีกเร้นสิ่งที่กระทบกระเทือนในหัวใจ หลีกมันไป หลบมันไป เราไม่สามารถไปกำจัดมันได้ ผลของวิญญูะๆ นรกสวรรค์มันมีของมันอยู่อย่างนี้ ผลของมัน มันมีของมันอยู่อย่างนี้ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ธรรมอย่างนี้ ของมันมีอยู่ไ้ เพียงแต่จิตของเราไปเวียนวายตายเกิดในวิญญูะ เพราะการกระทำของเรา เพราะผลการกระทำมันให้ผลอันนั้นนะ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันไ้ แล้วเรามีสติปัญญา เราก็หลีกของเรา หลีกเร้นของเราเพื่อประโยชน์กับเรา

สิ่งที่กระแสนักมมันสูงขึ้น ใ้เห็นว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครทำดีต้องได้ดี แต่ความดีๆ ความดีกับคนดีเขาคุยกัน ความดีกับความดีเข้ากันด้วยสมาน ด้วยความราบรื่น ใ้ความดีเข้ากับ ความชั่ว ใ้ความชั่ว เวลาความดีมันเข้มแข็งขึ้นมา ใ้ชั่วมันก็หลีกเร้น มันก็เข้ามาใกล้ เข้ามา กัดเซาะ

เรามีสติมีปัญญาของเรา พุดไม่ใช่ใ้แบ่งแยก มันเป็นธรรมชาติของมันอย่างนั้น แต่เรานี้เราจะรักษาใจเราอย่างไร เราจะใ้ความมั่นคงของสังคม ความสามัคคีใ้มันยืดยาวไป ใ้สังคมเราร่มเย็นเป็นสุขอย่างไร มันมีกิเลสเท่านั้นนะมาขุมมาแห่ มาทำลาย ใ้การเห็นแก่ตัวนั้นนะ ถ้าเราไม่เห็นแก่ตัว คุณิ เหมือนกัน เกิดในประเทศเหมือนกัน เกิดในชาติเหมือนกัน มีพ่อแม่เหมือนกัน แต่มานั่งคอตกทุกข์ยากอยู่คนเดียว

เขาเกิดมาเขาจะทุกข์ยากขนาดไหน เขามีสติปัญญาของเขา เขาเข้มแข็งของเขา เขาพยายามพาชีวิตของเขาประสบความสำเร็จของเขาไปมากมาย มันมีความเพียร มีความวิริยะ มีความอดสาหะ มีการกระทำของเราเพื่อประโยชน์กับเรานะ

ฟังธรรมๆ เพื่อเตือนหัวใจดวงนี้ ไม่ต้องไปเตือนใครหรอก เตือนหัวใจดวงนี้ใ้มีอำนาจวาสนา ใ้พาชีวิตของเราใ้ประสบความสำเร็จของเรา ประสบความสำเร็จในความพอใจของ

เรา ไม่ต้องประสบความสำเร็จเทียบกับใครทั้งสิ้น มีความสุข มีความสงบระงับในใจของเรา เห็น
ไหม เกิดมาไม่เสียหายเกิด เอวัง